

November 2005
Nr. 17 / år 3
ISSN 1652-8859

Innehåll

- 1 Uppfostringsresor och dumpade barn
- 2 "Rätt till eget liv" -festivalen
- 3 Att bli straffad för sin kärlek

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- barnenforst@spray.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Uppfostringsresor och dumpade barn

Per Brinkemo

"Dhaqan celis."

Säg orden till unga somalier i Sverige och du ska se att de studsar till. Inte bara av förvåning av att du känner till det somaliska uttrycket. Om du tittar dem i ögonen kan du skönja en oro, en rädsla för att de själva ska utsättas för dhaqan celis. Alla unga somalier vet vad det innebär, ingen vill vara med om det.

Jag har hört ett stort antal av dem säga:

– Om mamma och pappa berättar att vi ska på semester till Somalia reagerar man: Det är väl inte en dhaqan celis.

Uttrycket betyder ungefär rehabiliterings/uppfostringsresa. Hundratals svenska barn, företrädesvis pojkar, har rest på sådana. De följer alla samma mönster. Mamma och pappa ljuger,

säger att de ska åka på semester till Somalia. Väl där lämnas barnen, antingen hos släktingar som barnen aldrig tidigare träffat, eller också sätts de på koranskola. Somliga barn stannar en kort tid. Andra i flera år, ytterligare andra för gott.

Skälet till att vissa somalier anser att dhaqan celis behövs är att det svenska samhället med dess värderingar inverkar menligt på barnens karaktär och moraliska/religiösa uppfattning. Rädda det som räddas kan, skicka barnen till det helvete vi själva flytt, till det enda land i världen som saknar centralregering, all form av administration, domstolar, polis, skolväsende... ett land som av FN räknas som ett av världens mest förödda, som är drabbat av

blodigt inbördeskrig, torra och svält. Det blir tufft för barnen, javisst. Men där får de lära sig veta hut, där får de möjlighet att lära sig allt sånt som det svenska samhället inte kan erbjuda – den muslimska tron, hemspråket och traditionen. Det är det viktigaste.

Dhaqan celis är en aspekt av det vi kallar hederskultur, men en hittills negligerad sådan. Säkerligen för att den främst drabbar pojkar.

Det officiella Sverige har överhuvudtaget haft svårt att ta i frågor som berör kulturkrockar. Efter mordet på Fadime gick det emellertid inte längre att blunda. Men allt fokus riktades mot drabbade flickor, flickor som hålls instängda för att inte riskera att förlora sin oskuld, flickor som skickas utomlands för att tvångsgiftas, flickor som till och med mördas för att de vägrar finna sig i familjen, klanens värderingar. Att pojkar är lika mycket offer som flickor har det varit tyst om. Äktenskap ingås av två. Av olika kön. Pojkar får heller inte välja. Pojkar mördas emellertid inte. Inom vissa invandrargrupper, som den

somaliska, löser man inte sällan problemen med obstinata tonårspojkar genom att deportera dem

svenska barn också. Och det officiella Sverige är tyst.

I flera år har jag skrivit om uppfostringsresor och

från landet och dumpa dem i föräldrarnas hemland.

Det är svårt att få ett grepp om det exakta antalet dumpade barn. Men enligt en somalisk journalist i Mogadishu som jag har kontinuerlig kontakt med, och enligt FN-sajten IRIN finns bara i den somaliska huvudstaden tusentals dhaqan celis-barn. Det handlar då om barn till somalier från hela västvärlden som ska rehabiliteras från sina "kristna" värderingar. Det är barn som är oerhört illa sedda i Somalia och det finns rapporter om hur de misshandlas, mördas och kastas i fängelse om de vägrar finna sig i omgivningens spelregler.

Detta händer alltså

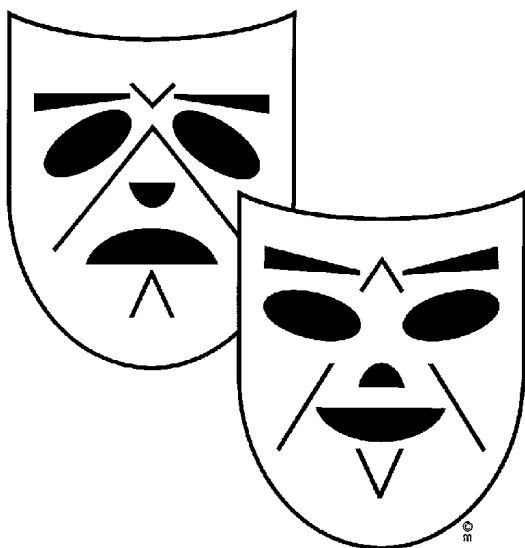
dumpningar av barn. Jag har gjort det i artikelserier, debattartiklar och i den dokumentära ungdomsromanen (eller lättlästa vuxenromanen) "Dumpad – den sanna historien om Ahmed Hassan Ali." (Tiden, 2004)

Efter Uppdrag Granskings två program (13 och 20 sept.) om Ahmed och Nimo har frågan om dumpade barn åtminstone satt sig i allmänhetens medvetande. Men från det officiella Sverige är det fortfarande tyst. Varken debattörer, journalister, barnombudsmannen, Rädda Barnen eller Somaliska föreningar driver frågan som alltså handlar om att svenska barn som försökt bli en del av det

svenska samhället straffas av sina ickeintegrerade föräldrar och deporterats från landet. Allra minst har regeringen gjort något för att verka preventivt mot dessa kränkande handlingar mot barn.

H u r r e s o n e r a r

representanter från det officiella Sverige? Säkerligen något i stil med: ”Det är väl deras kultur och tradition att göra så här.”

I bakgrunden ligger en osäkerhet inför det främmande och en monumental skräck för att bli stämplad som rasist. Det är en obearbetad rädsla som fått konsekvensen att vi offerar minderåriga svenska medborgare på det mångkulturella altaret. Undfallenheten gentemot traditioner som strider mot både svensk lag och mänskliga rättigheter leder till att vi åsidosätter hela grunden för vårt samhälle: individens fri- och rättighet att få leva det liv man själv väljer. Inte för alla, inte alls.

Om motsvarande handlingar begåtts mot blonda blåögda barn hade hela det officiella Sverige trätt till deras försvar. Men nu gäller det barn till invandrade föräldrar. Då gäller andra värderingsgrunder, andra måttstockar.

Och banne mig om inte Sverige hade reagerat om flickor skickats på dhaqan celis och dumpats, även om de varit svarta. Flickor har officiella talesmän, b e s k y d d a r e , företrädare. De ses som offer, till skillnad från invandrapojkar som får klara och skylla sig själva.

Är det konstigt att det finns en utbredd misstro mot det svenska samhället hos många unga invandrapojkar? De vet att de inte får den uppmärksamhet och det stöd som deras systrar, visserligen sent om sider och alldeles för tafatt, får. Med all önskvärd tydlighet har Sverige markerat: Är du pojke, svart och muslim är du en andra klassens medborgare. Ingen ser dig, ingen vill dig. Och sviker mamma och pappa kan du aldrig räkna med samhällets stöd.

Inte ens om du dumpas. För att få hjälp ska du helst vara ljus i skinnet. I näst bästa fall – flicka.

Rätt till eget liv.....

få blanda sig i barns liv och förbjuda flickor och pojkar att från umgänge.

Efter Leylas inlägg började tre anhängare av Masoud Kamalis synsätt med ett hätskt utfall mot dem som hade kritiserat religion, nationalism och traditioner som en del i det hedersrelaterade våldet. De skrek att det är islamofobister och rasister som tagit ton. De angrep även Nalin eftersom hon deklarerade att regeringen inte står bakom Masoud Kamalis synsätt angående hedersmord och klandrade henne för att hon ”talar om invandrare” inte ”med invandrare”. De hätska och okontrollerbara utfallen gjorde att de flesta i panelen rentvådde islam som religionen från att ha något med hedersrelaterat våld att göra.

Astrid Schlytter tillade som den sista i panelen att det synsättet räknar också henne för rasist för att hon kritiserar de normer och värderingar som ligger till grund för hedersvåldet.

De utsatta flickornas röst var tyvärr alltför svag i panelen. Astrid var för mycket ensam!

**Barnen Först
2005-10-27**

”Rätt till eget liv”

Festivalen ”Rätten till eget liv” gick av stapeln 22-24:e oktober 2005 i Göteborg. Länsstyrelsen i Västra Götaland var huvudarrangören. Ett trettiotal ideella organisationer var medarrangörer, däribland Barnen Först. Festivalen hade två parallella aktiviteter: de allmänna aktiviteterna på konferenssalen Vågen och Ungdomsforum på Kongressalen. Aktiviteterna på Vågen bestod av föreläsningar, workshop, dans och musik och utställningsmontrar för de olika medverkande organisationerna i festivalen.

Landshövdingen Göte Bernhardsson förklarade festivalen öppnad, lördagen 22/10 kl. 12.20. Sedan följde de täta programaktiviteterna.

I sin monter hade Barnen Först en liten utställning om

barns rättigheter. Tidskriften Barnen Först och olika böcker på svenska om ämnet hedersvåld och barns rättslöshet fanns i vår monter. Tidskrifterna uppskattades väldigt mycket av besökarna och många av de besökande abonnerade på tidskriften.

Soleyman Ghasemiani föreläste både på lördag och på söndag. Rubriken på hans tal var ”Hedersrelaterad våld, samhällsstrukturer och barn”. På lördagen talade han på Ungdomsforum. Hans tal uppskattades mycket av den unga publiken. Det blev en livlig frågestund mellan Soleyman och ungdomarna. Diskussionerna fortsatte även efter den avtalade föreläsningstiden. Frågorna rörde sig i allmänhet om sambandet mellan religion, traditioner och de kvinnofientliga strukturerna med hedersvåld.

Andra föreläsningen ägde rum på söndag i det allmänna programmet på Vågen. Talet väckte åhörarnas gillande. Efter

talet kom många till Barnen Först: s monter för att diskutera vidare de väckta frågorna.

I sitt tal kritiserade Soleyman Ghasemiani avsaknaden av förebyggande åtgärder värt namnet mot hedersvåldet från statsmakternas sida. Han sade att ”hedersmord” är det yttersta som hederskulturen tar till för att sätta upproriska kvinnor på plats. Detta illdåd drabbar väldigt få eftersom den övervägande majoriteten av flickorna inom de traditionella patriarkala och religiösa miljöerna underordnar sig normerna;

gör de normerna till sina egna värderingar och ser på livet genom det patriarkala perspektivet. Religionens normer, värderingar och seder och bruk, dess auktoritära förhållningssätt och dess bestraffningsmetod

och skrämset sätter sin prägel på barnens könsindelning och deras könsroller. Kulturen hämtar också mycket av sitt gods från det religiösa arvet. Den politiska makten bestämmer vad som skall gälla och sätter sin prägel på hela det samhälleliga livet. Maktens politiska och ideologiska hemvist påverkar självklart det som händer på den sociala arenan.

De strukturer som befäster kontrollen av kvinnors sexualitet måste avskaffas betonade Soleyman Ghasemiani. Han menade att föräldrar inte skall få förbjuda sina barn att delta i sexualupplysning, simning, musik, idrott etc. Föräldrar skall inte få förhindra sina döttrar att ha pojkvänner, gå på skoldisko eller skolresor. Religiösa skolor är till för att stadfästa de patriarkala värderingarna därför skall de förbjudas för barn sade Soleyman. Han var också emot alla religiösa yttringar och symboler i skolan.

Under festivalen visade Exilfilmfestivalen några filmer med hedersrelaterat våld som motiv. Festivalen avslutades med en paneldebatt på måndag den 24/10. Panelen bestod av migrationsminister Barbro Holmberg, Astrid Schlytter forskare och docenten i rättsociologi vid Stockholms universitet, Nalin Peggul politiker och

debattör, Rasool Awla sociolog och statsvetare, Mikael Thörn socialsekreterare, Monica Rösman advokat och Göran Nordenstam från länskriminalen. Astrid Schlytter pekade på omfattningen av de flickor

flickorna blir förlorarna i bevarandet av de könsindelade traditionerna sade Astrid.

Barbro Holmberg invände mot Astrid att enligt lagen är tvångsäktenskap förbjudet i Sverige samtidigt som hon

som drabbas av våldet i heders namn. Hon nämnde att av de 300 högstadielärover som varit med i en ny undersökning, har över 60 procent av flickorna uppgett att de återfinns i den utsatta zonen. Hon kritiserade också staten för att den inte har gjort något mot tvångsgifte. Hon menade att enligt den nuvarande utlänningslagen kan de flesta tvångsäktenskap komma undan när inget fysiskt tvång kan bevisas. När det gällde arrangerade äktenskap tillåter lagstiftningen det helt och hållet. Migrationsverket kollar inte äktheten av den ingångna relationen och

medgav att det är svårt att kontrollera hur allvarligt ett ingånget förhållande är. Hon tillade att migrationsverkets ansvar angående hedersbrott är begränsad till asylprocessen. Hon sade också att Genèvekonventionens flyktingdeklaration var skriven av män för män därför finns inte hedersbrotten som flyktingskäl där. Hon menade att Sverige tar hänsyn till detta och att man inte avvisar de kvinnor som har ett sådant problem.

De övriga i panelen såg positivt på utvecklingen. De sade att det har tagits många steg i rätt riktning och att

Sverige ligger långt fram vad gäller bekämpandet av hedersrelaterat våld i jämförelse med övriga Europa. Rasool Awla påpekade att debatten i Sverige och den svenska statens åtgärder har haft återverkningar i den kurdiska delen av Irak också. Där har man nu jämställt hedersmord med andra mord i lagens namn, angav Rasool Awla.

Bland åhörarna kom Soleyman Ghasemiani med en kommentar och en fråga. Han kommenterade Nalin Pegguls straka reaktion mot ett inlägg från publiken med krav på stängning av religiösa skolor. Nalin gick till hårt angrepp mot några som helst kopplingar mellan hedersmord och Islam. Hon kallade dessa kritiker för islamofober. Soleyman Ghasemiani sade att ingen religion förtjänade det försvarstal som Nalin höll och att islams värderingar ligger till grund för

patriarkatets värdegrunder. På denna front är alla religioner likadana sade Soleyman och menade att religiösa skolor inte skall finnas för barn just pga dessa värderingar. Soleyman Ghasemiani ställde samtidigt en fråga till Barbro Holmberg angående Masoud Kamalis statliga utredning om "Makt, integration och strukturell diskriminering". I den första delrapporten hävdar Masoud Kamali att det inte finns något specifikt hederskultur e l l e r hedersmord utan att allt handlar bara om det a l l m ä n t

förekommande våldet mot kvinnor. Kamali likställer hedersmorddebatten med rasism sade Soleyman Ghasemiani. Vad tycker regeringen om detta

perspektiv ville Soleyman veta.

Barbro Holmberg svarade att den rapporten inte är klar än och att regeringen får ta ställning först när rapportskrivaren kommer med sina framlagda förslag. Nalin Peggul svarade mer tydligt och sade att regeringen inte stödjer Masoud Kamalis resonemang på den punkten. Nalin gick ytterligare till angrepp mot kritik av islam som religion och sade att det första hedersmordet i Sverige begicks av en kristen.

Leyla Ghasemiani var ytterligare en i publiken som kritiserade förhållningarna till islam. Hon uppgav att judendomen är huvudkällan till både kristendomen och islam och att alla dessa religioner är i grund och botten patriarkala och kvinnofientliga i sina värdegrunder. Kontrollen av kvinnans sexualitet har varit

en huvuduppgift i alla dessa religioner sade Leyla. Därför skall inte religionen

 gå till sidan 3

Att bli straffad

Där fick jag vänner utanför församlingen. Studierna ger mig en anledning att lämna hemmet var je morgon och när jag kommer hem kan jag gömma mig bakom ett berg av böcker.

Bara det att jag är 25 år och fortfarande ogift är en stor skam för mina

föräldrar, särskilt för min pappa. Enligt vår tro är kvinnan mannens egendom och tills jag gifter mig tillhör jag min pappa. Det är han som har ansvar för vad jag gör och hur jag betar mig. Jag är mina föräldrars stora misslyckande. För att rättfärdiga sig inför församlingen, har de satt ihop ett eget försvar. Om någon frågar skyller de på att ingen vill ha mig på grund av min diabetes. Att jag skulle bli för jobbig att ta hand om, helt enkelt.

Att jag är homosexuell fick mina föräldrar veta först för ett par år sedan. När de försökte föra ihop mig med ännu en lämplig man, fick jag nog: "Jag är 23 år och har aldrig haft en pojkvän; fattar ni inte att jag lesbisk!?!". För mina föräldrar var det ett

knytnävsslag i magen, det värsta som kunde hända.

Det tog tre veckor innan de pratade med mig och efter det hårdnade kontrollen hemma ännu mer. De har förbjudit mig att prata om det igen och gör allt för att jag inte ska kunna träffa någon. De öppnar mina brev, avlyssnar mina samtal och kräver att få veta var jag är och med vem. Har jag sagt att jag ska ta tåget hem, kan de vara där för att se att jag är ensam och verkligen kommer när jag sagt att jag ska.

Trots att mina föräldrar aldrig kommer att acceptera att jag är lesbisk, var det en lättnad för mig att avslöja den hemlighet jag burit på så länge. Att jag träffar vänner, är ute och dansar och kanske dricker en öl, känns plötsligt mindre dramatiskt. Men gayställen har jag fortfarande bara vågat gå på ett par gånger och bara sent på kvällen.

Skräcken för att bli upptäckt och avslöjad lever jag med hela tiden. Varje gång telefonen ringer tror jag att det är någon i församlingen som har sett mig ute. Jag har mått fruktansvärt dåligt många gånger, inte bara för min egen skull. Allt jag gör avspeglas på min familj och det är deras rykte och heder jag smutsar ner. Det är därför jag inte lämnar dem.

Många gånger har jag övervägt att bara falla in i mallen och gifta mig med en man min familj tycker passar. Men då skulle jag leva resten av livet som en slav, med en person jag inte älskar. Det skulle inte fungera.

Genom internet har jag kommit i kontakt med andra som lever i liknande situationer. Det har varit en stor lättnad, jag trodde länge att jag var dum i huvudet, att jag var ensam i världen om att känna så här. Jag är ju svensk, blond och grönögd och har aldrig blivit utsatt för fysiskt våld. Därför har det tagit lång tid att förstå att den kontroll och isolering jag lever med är hedersrelaterad.

Nu har jag äntligen kommit så långt att jag kan se en annan framtid. Jag har aldrig haft en flickvän, men om tre terminer är jag färdig civilekonom, då kommer jag att kunna skaffa mig ett jobb och en egen lägenhet; ett eget liv.

Att flytta ifrån familjen är det enda val jag har. På nåt konstigt vis tror jag ändå att mina föräldrar älskar mig, det är bara det att de tänker så fel. Varför skulle Gud hata mig bara för att jag blir kär i en kvinna istället för i en man?

Artikeln var publicerad i Göteborgs-Posten den 23 oktober 2005

Att bli straffad för sin kärlek

Linda Swanberg

Sofias familj ljuger för församlingen för att slippa skammen

Det handlar om heder och ära. För familjer där religionen och traditionen styr kan homosexualitet vara ett av de värsta normbrotten. Även i svenska familjer. Här är två unga kvinnors berättelser om hot, våld, förnekelse och isolering. Homosexualitet är djävulens påfund. Sofia, 25 år, lever i ständig rädsla för att bli avslöjad. Om församlingen får veta att hon är lesbisk, förlorar hennes familj både status och vänner.

först kommer jag att kunna leva öppet. Alternativet är att leva resten av mitt liv i en lögn. Samtidigt innebär det att jag måste ta avstånd från min familj. Att jag är lesbisk är en katastrof för mina föräldrar. Det betyder att de har uppfostrat mig till att bli homosexuell, det mest vidriga som finns. Om det kommer ut förlorar hela min familj sin status och sitt umgänge.

Min familj är medlem i en starkt kristen församling och det har präglat hela min uppväxt. Synden har varit ständigt närvarande, den

Så fort jag är klar med min utbildning tänker jag flytta så långt bort som möjligt. Till en plats där ingen känner mig. Då

som inte uppförde sig hotades med djävulen och demoner. Redan som liten var jag medveten om allt man inte fick göra och vad som förväntades av mig. När jag på högstadiet insåg att jag tyckte en av tjejerna på skolan var jättevacker, fick jag dödsångest och var övertygad om att Gud skulle straffa mig.

Jag kände mig väldigt ensam med mina känslor, min oro och rädsla. De flesta i församlingen gifte sig väldigt unga. När mina föräldrar eller syskon försökte para ihop mig med någon kille i församlingen fick jag panik och gjorde allt jag kunde för att slippa. Efter hand drog jag mig undan mer och mer. Jag började ifrågasätta bibelorden och bad om förklaringar. Jag blev allmänt besvärlig och till sist slapp jag följa med.

Trots att utbildning anses vara fult och fel, var det det som blev min räddning. På många sätt. Medan mina syskon gifte sig tidigt, valde jag att gå på gymnasiet och plugga vidare på högskolan.

 gå till sidan 7

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@spray.se
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org